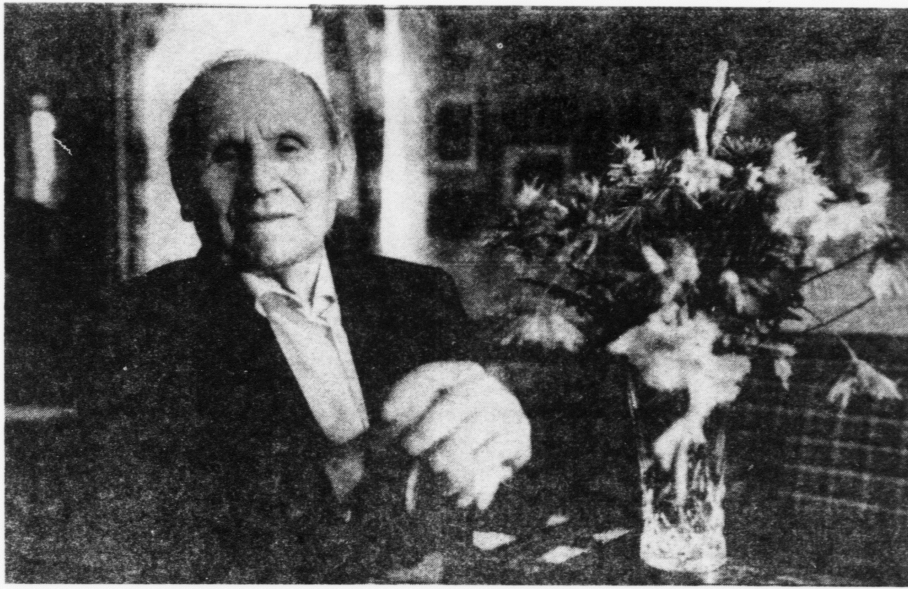

fjúrta ára gamalur.

Veðrið var gott, tá vit sigldu út á fiskileið, men so byrjaði at lota, skjótt vaks vindurin og aldurarnar gjørdust øðiligar. Tá hoyrdist knappliga ein hvøllur brestur, sum eitt byrsuskot. Tað var ein seymur í síðuni, ið fór. Báturin byrjaði at fyllast. Ørvingarnir pumpaðu og oystu. Vit vendu, settu seglini á, og til alla lukku, tá vit sigldu móti landi, bleiv «læborð», so sjógvurin pressaði ikki so hart móti borðinum, har skaðin var hendur, so tað hjálpti so væl.

Johan Mortensen bað meg tveita veiðina fyri borð, einar 5–6 sentnarar, og oysa. Eg fekk eina spann og oysti og oysti, men hatta við fiskinum svaraði eg onki til, helt tað gjørdi litlan mun og helt eisini, at fongurin var ov goður at fara fyri skeyti.

Johan Mortensen stýrði móti Mýrafirði millum Sumba og Akrrar, men tá vit komu hagar, stóð brimið í grasinum, og tá læt í hinum gamla ørvinginum: »Betri at doyggja á Vágfirði enn her«, og so varð leiðin hildin til Vágs, báturin gekk sum á glóðum inn um Nes.

Beint áðrenn brúnna á Marknoyri, stóðgáði motorurin, men tibetur vóru menn uppi á landi til reiðar at hjálpa og bjargaðir vóru vit. Høvdu hesir triggir ørvingarnir ikki verið so framúrskarandi at pumpa og oysa, so ivist eg ikki í, at vit høvdu ligið við havsins botn.

Báturin varð tikin upp á land og fór ongantíð av stað aftur. — Og sjálvur fór eg aftur til Tveroyrar.

Fiskimaður í trongligum korum

Seinni fór eg við fiskiskipum, so sum Agnes Louise,

Gudrun Zoëgu, Bárðadrangi, Vágoyinni o. ø.

Ein upplivdi nógv, bæði gott og minni gott — eisini onkra álvarsama vandaferð, men tað svarasta, eg havi sæð, hendi ikki á einum fiskitúri.

Í 1917 fór eg við skiparanum Mortan Mørk, til Sandvíkar at biðja fólk til Vágoyinna. Tá komu grindaboð og undir drápinum hendi so kann ræðuliga vanlukkan, ið kostaði fleiri mannaliv.

Tað var ein so hjartaskerandi sjón at siggja og uppliva, at hon ongantíð fer úr minni minum, so leingi eg livi. Vit megu ásanna, at skaðagrindin í Sandvík seint verður gloymd.

— Og tú helt áfram at fiska?

— Ja, ein skuldi jú livbjarga sær, og tá eg so fekk ta lukku at fáa egið heim, giftist í 1923 við Jonu, ættað úr Sumba, ráddi enn meira um at vera innløgumaður, og tað hevur tú lisið um, at fortjenastan tá var ikki stór, og tú fekst ikki peningin í hondina, tú skuldi keypa fyri hann í handlinum hjá reiðaranum. Tað var kanska onki at siga til, tú hevði jú arbeiði innan firmaid, og ikki hevur verið nógvur peningur til hjá nøkrum tá, men tað sum verri var, tó var, um tú skuldi fara inn á skrivstovuna at biðja einar tiggju ella fimtan krónur í kontantum. So varð spurt, hvat tú skuldi brúka peningin til, akkurat sum tú ikki átti hann. Hevði tú so kanska bestilt frá Candor ella onkrum øðrum, so ljóðaði: »eru okkara vørur ikki lika goðar«. Tað var ikki stuttligt.

Og eitt aftrat kann eg siga tær: Mamma, ið var einkja, fekk í ellisrentu 5 kr. um mánaði, men trýrt tú, hon fekk tær útgoldnar, nei, hon fekk ein seðil

við upphæddini á og navninum á einum handli, har hon skuldi keypa vøru fyri rentuna.

— Jamen, góð Djóni, hetta seinna var jú ólógligt í ólukkumáta!

— Ja, fatar tú so ikki, at vit bardust fyri eini lóngjaldsstovu, ja, eg kann siga, at tað næstan var kriggj. áðrenn tað eydnaðist okkum at fáa hana, men vit rukku á mál, og einastu oyru vit sóu, var gjøgnum henda stov. Vit bardust eisini fyri øðrum, men nú er henda samrøða vorðin so long.

Arbeidsmaður í Havn

— Lat meg at enda siga, at vit fluttu til Havnar í 1944, og var eg her á fleiri arbeiðsplássum.

Hjá kommununi, Lamhauge & Waagstein í 9 ár og aftur í 9 ár hjá Viljormi

Tørsheim, her mátti eg gevast, hóast mær dámdi sera væl, men betongarbeiði gjørdist ov tungt, nú ári ni komu. Eg var so heppin at fáa arbeiði í Timburhandlinum og var eisini har í 9 ár, tá gjørdist aldurin so høgur, at eg gavst. Aftan á arbeiði eg eitt sindur hjá kommununi, og nú siti weg her og havi tað gott saman við minum kærui og minnst aftur á eitt langt liv, eitt liv við nógvum stríði, men eitt ríkt liv, og Harrin hevur raltið staðið mær við lið, og tá vit hava Hann, er onki at ótast fyri.

Vit í flokkinum takka fyri trúfesti og ynskja Djóna livskvøld ljóst og blítt og loyva okkum at enda við einum sang, sum guddóttirin Kiston á Tveroyri yrkti til 90 ára dag hansara.

j. h.

Ein heilsa til Djóna gubba

á 90 ára degnum

Lag: Ritukvæðið

Sum eitt ævintýr tað ljóðar at tú niti ert í dag, men vit minnst dagar góðar, so vit mugu trúgva tað.

Fram í huga leita lotur, frá teim svunnu barnáar, tá vit runnu runt um flotur, rætt so sum tað var í gjár.

Tú vart við í teimum myndum, altíð glaður, gott var lag, gubbi mín, vit vóru yngri tá, enn henda runda dag.

Mangan vit í ánni spældu, tætt hjá tykkum, har var gott; aftaná hjá tykkum dvældu, ofta til tað gekk mót' nátt.

Væl eg minnst tá tit logdu út á hav á svortu nátt; mangan vandatúr tit høvdu, komu aftur, tá var gott.

Smílandi um brott var leiðin, soeðis eg minnst teg, fyri tað tú tók skal eiga, tí í dag vit fagna teg.

Sevmýri heimstaðu fagur, einki er so gott á jorð, har var mangur gleðisdagur, fam við vakra Tvoráfjorð.

Barnaminnir, hvat kann vera fagrari enn tey í dag, góði gubbi, Harrin gevi, alt tær falli væl í lag.

So tillukku, takk tú fái, fyri hvat tú vart og ert, kanska tú í morgin gáar; hetta var alt stríðið vert.

Kiston

